

Воює далі, хоч давно помер,
Самітній лицар в телягах цеглястих.
Як гупа серце крізь опале листя. —
Єдиний змиг, — й помандрував крізь мур.

Минуще — свій — і вміст, і хвилемір —
Із капищами марноти і млости.
Бува, що й смерть шаленцеві полестить,
Хоч в неї — з атраментом каламар.

Як немовля, яке — тіла дорослих,
Що — видиме (не краєвиди — рислінг),
Дарма на нього увесь всесвіт цика,

Бо ж — нетямуще — бульбашку — на цоколь,
Що вічність, — вибуховий хемікат, —
На ключ — у грудях тліну — замика.